

Rodinná sláva.

Scénář: F. J. J. — Napsal Ferdinand Sebel.

Také oslavovali Muš, že hned po odbytých zápasích pojedou všichni s baronem do Paříže...

Muša zaradovala se, že konečně se naplní její přání, pohaví se opět několik neděl v onom městě...

"O tom není co vypravovat," omlouval se Romuald s nuceným smíchem...

Všichni smáli se s ním. "Musíte, hrabě, aspoň někdy dodat, co jste loni zanedbal..."

Romuald sice ujišťoval, že polním hospodářstvím nezabývá se více, než co vidí na svých poličkách...

"Nejlépe, a bychom letos jeli všichni pospolu pro Jellinu výbavu," roztvářením hlasem navrhol Jiří...

"Nemohu se tak rychle přesvědčenouti, jako ty," odvětil Romuald, "nikoliv," dodal, ukláněje se dámském...

"Nesmíš zapominati, Jiří, že hrabě o tom ještě nemluvil s hraběnkou..."

"O tom jsem pevně přesvědčen, že Klára uvítá mou zprávu o společné jízdě do Paříže s největším nadšením..."

"Potéšíte nás jistě opět brzy svou návštěvou," zvolal její hraběnka Wally...

"Rec přešla na nepřítomného hraběte Felixa, jaké to bude pro něho překvapení, až se vrátí a už nenajde Jellu doma..."

"Někde mezi Indii a opicemi bude asi velmi nesnadno nalézt jeho adresu," smál se Jiří. "Divím se věru té otceovské vášni k exotickým děmům..."

prívukem manželské úty a důstojnosti, "přeješ mi, ať užije, co jej těší. Mluví se posud s obdivem o jeho honbách na lvy..."

Romuald dal hraběnce za pravdu, potvrzuje, že také na Libensku velmi často se vzpomíná odváživých výprav hraběte Felixa...

Když pak asi za půl hodiny byl se Jiřím samotem v příjemném koutku parkovém, skorem si oddechil ve své jistotě.

"Vaše jízda do Paříže mě také velice vábí," pravil, pohlížeje na několik pávů, kteří, po pažitu majestátně sobě vykračujíce...

"Mohu si to tvé ale snadno domyslet," ozval se podle něho Jiří, "už minule jsem ti chtěl poradit, abys nezanedbával jednu důležitou opatrnost života..."

Bez odporu, zcela bez vůle kráček podle Jiří, zasnušený zrak upřený na proměnlivou hru barev v oku pávího pera.

"Bláhový," opět ujal se slova Jiří, když několik krokův dál mlčky byli postoupi, "peníze jsou nejmenší příčinou, pro kterou bych sobě kalil třeba toliko jedinou chvíli života..."

"Ale konečně..." ozval se Romuald hlasem, v němž už znělo více přání než zdráhání.

"Konečně! Nu, konečně!" zamřel se Jiří, jako skroupený mistr svému bážlivému žákovi.

Zasedle do nejlépeji kvetoucím svělecné husté zastíněné besídky, oba přátelé za malou chvíli už radili se, kolik asi tisíc Romuald by sobě měl vypůjčiti, aby si mohl dopřát nějaké útraty mimo své...

Romuald ještě několikrát odmlouval, že tolik peněz nikdy sobě nevyžádá, popnevdá ani mluví, co by s nimi počal...

Romuald ještě několikrát odmlouval, že tolik peněz nikdy sobě nevyžádá, popnevdá ani mluví, co by s nimi počal...

Romuald ještě několikrát odmlouval, že tolik peněz nikdy sobě nevyžádá, popnevdá ani mluví, co by s nimi počal...

Romuald ještě několikrát odmlouval, že tolik peněz nikdy sobě nevyžádá, popnevdá ani mluví, co by s nimi počal...

Romuald ještě několikrát odmlouval, že tolik peněz nikdy sobě nevyžádá, popnevdá ani mluví, co by s nimi počal...

peníze! Toť aby už se zavřel na Libensku do svých malých, nepohodlných pokojů, chuděce zařezaných komůrek a bál se přijíti mezi lidi, kteří také ještě o něčem jiném přemýšlejí a mluví...

peněží! Bývalo to ovšem vždycky tak, ale nikdy netřálo ho to tak, jako nyní, když vidí, že sotva kdy jeho finanční poměry se zlepší...

Peněz měl pravdu, že také na Libensku velmi často se vzpomíná odváživých výprav hraběte Felixa...

Když pak asi za půl hodiny byl se Jiřím samotem v příjemném koutku parkovém...

"Vaše jízda do Paříže mě také velice vábí," pravil, pohlížeje na několik pávů, kteří, po pažitu majestátně sobě vykračujíce...

"Mohu si to tvé ale snadno domyslet," ozval se podle něho Jiří, "už minule jsem ti chtěl poradit, abys nezanedbával jednu důležitou opatrnost života..."

Bez odporu, zcela bez vůle kráček podle Jiří, zasnušený zrak upřený na proměnlivou hru barev v oku pávího pera.

"Bláhový," opět ujal se slova Jiří, když několik krokův dál mlčky byli postoupi, "peníze jsou nejmenší příčinou, pro kterou bych sobě kalil třeba toliko jedinou chvíli života..."

"Ale konečně..." ozval se Romuald hlasem, v němž už znělo více přání než zdráhání.

"Konečně! Nu, konečně!" zamřel se Jiří, jako skroupený mistr svému bážlivému žákovi.

Zasedle do nejlépeji kvetoucím svělecné husté zastíněné besídky, oba přátelé za malou chvíli už radili se, kolik asi tisíc Romuald by sobě měl vypůjčiti, aby si mohl dopřát nějaké útraty mimo své...

Romuald ještě několikrát odmlouval, že tolik peněz nikdy sobě nevyžádá, popnevdá ani mluví, co by s nimi počal...

Romuald ještě několikrát odmlouval, že tolik peněz nikdy sobě nevyžádá, popnevdá ani mluví, co by s nimi počal...

Romuald ještě několikrát odmlouval, že tolik peněz nikdy sobě nevyžádá, popnevdá ani mluví, co by s nimi počal...

Romuald ještě několikrát odmlouval, že tolik peněz nikdy sobě nevyžádá, popnevdá ani mluví, co by s nimi počal...

Romuald ještě několikrát odmlouval, že tolik peněz nikdy sobě nevyžádá, popnevdá ani mluví, co by s nimi počal...

Romuald ještě několikrát odmlouval, že tolik peněz nikdy sobě nevyžádá, popnevdá ani mluví, co by s nimi počal...

Romuald ještě několikrát odmlouval, že tolik peněz nikdy sobě nevyžádá, popnevdá ani mluví, co by s nimi počal...

Romuald ještě několikrát odmlouval, že tolik peněz nikdy sobě nevyžádá, popnevdá ani mluví, co by s nimi počal...

Penize do Československa

zasíláme rychle a za nejnižší cenu. Přímé spojení s Živnostenskou bankou a Pražskou úvěrní bankou, umožňuje nám rychlé vyplacení peněžních záležit. Za každou záležitost ručíme.

Vystavujeme drafty splatné v Československu. Prodáváme Československé nové bankovky.

Americká Státní Banka 1825 Blue Island Ave., roh 18. a Loomis ul., Chicago, Ill. MOHOVITOST PŘES 5 1/2 MILLIONU DOLLARŮ. J. F. ŠTĚPINA, předseda. A. J. KRÁSA, pokladník.

kdyby na Libensku všechny komnaty měl upraveny pro vlastní svou domácnost, aby mohl sám zůstat k sobě a přijímat u sebe hosti...

Oběd odjel se bez Jilly, která dala se omluviti chorobou. Hovor točil se kolem ní. Romuald přisvědčoval ve všem Jiřívi, z čehož hraběnka Wally měla velikou radost.

Právě k obědu pošta přinesla Jiřivovi několik listův a záselek z Czepladu a z Prahy. Baron Sieburk oznamoval, který den jst přijede, aby Jiří mohl dotýcené partě záznamu opatřit souhlasným datem.

"Budeš mti dnes překrásnou jízdu domů!" loučil se hrabě Rinnbach se svým přítelkem, jenž lehece bodnuv krásného ryzáka, rychle mizel ve stínech zámeckých budov.

Jiří rychle se odebral do svého pokoje a přisedl k psacímu stolu. Permannovi dal ujištění, že baron Sieburk zaplatí druhou směnku jako zaplatil první, na kteréž ani nebyl podepsán, ale opakoval svou přísnou záповěď, by před časem nie se nejednalo v té věci.

Muša sobě vyzdala, že ten dar sama odevdá Jelle, aby se přesvědčila, jaký to dojem na ní udělá. Hraběnka Wally ochotně k tomu svolila.

Jiří už neposlouchal. Byl právě hluboce pohroužen do čtení listu jiného, méně příjemného, než který byl poslal baron Sieburk. Permannovi psal, že podpis barona Sieburka patrně padělání způsobuje mu veliké starosti, že by rád Jiřivovi nějakou mrzutost se soudu učtelil i sám už nějakou částku svých orávněných požadavkův ožele, jen kdyby hrabě mu eo nejdelší výměnou tento napodobený podpis za pravý, Jiří ani neví, jak se sobě posledních slov ve Permannově hovoru, odhodil list Permannovi mrzutě před sebe a kvapně otevřel jiný s poštovním známkuou pražskou. Zase dotěrný, impertinentní větitel! Dověděl se, že hrabě Rinnbach jest doma, náležá opětně na brzké zaplacení padělání smenek, jinak není už ochoten šetřiti dlužníka, který jej svými sliby neustále klame.

Žiří už neposlouchal. Byl právě hluboce pohroužen do čtení listu jiného, méně příjemného, než který byl poslal baron Sieburk.

Tou dobou komteska Muša tiše vstoupila do komnaty sestřiny. Přitlumené světlo lampové na nízkém nočním stole podle lůžka slabě ozařovalo bledou tvář komtesky Jilly, odpočívající pod moderně hedvábnou pokrývkou na poduškách z kajčího péři.

"Jít jsem, milá sestro, jež o smeluju se rusiti tvůj večerní klid," něžným, přítulným hlasem pravila Muša, opatrně přisunuje sobě sedadlo k lůžku Jellinu.

Jiří už neposlouchal. Byl právě hluboce pohroužen do čtení listu jiného, méně příjemného, než který byl poslal baron Sieburk.

"Přijímám ti překvapení, které tě zajisté potěší," pospíchala Muša ukončiti situaci, jejížto rozpak sama cítila, a již pokládala před Jilly na nízký stolek pod zdánlivě lampou skvostné pouzdro šperkovo. Plná zář světla padla na korunnované jméno. Jella se zachvěla, jakoby mráz jí byl ovánil. Zastřela si oči rukou.

"To přece stojí za podívání," opěť začala Muša, otvíraje pouzdro. Pod lampou jako když náhle rozkvetle třé čarokrásnější květu.

"V mém hoři nemají pro mne ceny ani všechny poklady světa," vzdychla Jella, a ještě se nepodívala, co Muša přinesla, ať jí tušíla, co v pouzdru asi jest. "A vy všichni jste na mne tak zlí," připojila štkajíc.

opěť začala Muša, otvíraje pouzdro. Pod lampou jako když náhle rozkvetle třé čarokrásnější květu. "V mém hoři nemají pro mne ceny ani všechny poklady světa," vzdychla Jella, a ještě se nepodívala, co Muša přinesla, ať jí tušíla, co v pouzdru asi jest.

"Vidíš, Jello," odvětila Muša dojemným hlasem, "právě proto jsem přišla k tobě samé se záznamním darem barona Sieburka, poněvadž jsem se obávala, že i mne máš v takovém podezření, jako bych k tobě nebyla upřímná."

"Teprve v těchto dnech jsem se přesvědčila, jak pevná a nezvrátaná jest tvá náklonnost k Lattovi, a jak těžce by ke na tobě hřešilo, kdyby se učínilo tvému něžnému srdci za tou příčinou nějaké násklí." Jella sama; uchopila nabízenou ruku sestřiny, stiskla ji pevně a přivinula ji k svému údrům. Zrak obou sester setkaly se, Jellin plánavej vědomosti za ten neočekaný projev soustrasti, Mušin pln radosti, že snad se zdaří, po čem v tajnosti své duše moceně záhořela.

"Přiznám se, Mušo, že jsem už i o tobě zoufala. Ani nemohu povědět, jakou blahost cítím, že jsi ke mně tak promluvila." Přece mám sestru milou, dobrou, která mi rozumí, která se mnou cítí! A sklonivši Mušu k sobě, libala vrouceně její vlasy, čelo, oči, tváře, až dotkla se úst a utkvěla na nich svými ohnivými rty.

"Muša cítila ten žár a radost srdce jejího rosta. Nechala se libovati, až teprv po chvíli lehece vyvinuvši se ze zinněné sladkého objetí Jellina pravila tiše: "A vis, Jello, proč jsem vlastně přišla?"

Jella složivši obě její ruce do svých hebnoukých dlaní upřela na ni svůj milostně tázavý zrak. "Čee-li, Latto přece bude tvůj!" pravila Muša tak kvapně, že Jella hned ani nepostihla několik těchto slov jejich. Teprv za některý okamžik se rozpoměnila, co slyšela, spustila hlavu zpět do podušek, upřela oči před sebe ke stropu a jako o nějakého přelběho hlubokého sna zaskápla.

"Čee-li, aby Latto byl můj?" "Zde ti slibuji, že také bude!" zvolala Muša, s potěšením sledující každé hnutí a každé slovo své sestry.

Jella vzpjala své lokty přímo vzhůru, jakoby objetí chtěla nějakou bytost viditelnou jen zraku jejímu, pak obě dlaně přitisknuvši k svému čelu, uvolnila srdce překypujícímu nevěstovným bláhem v proudě horkých slz. Maru hledala slova, do nichž by vložila své nynější city. Veselera její bytost tonula v šesti a rozplývala se bláhem; milostné opojení zachvítilo všechny její smysly, nevšlorné blažená přestala mysliti. Teprv za některou chvíli zlehoměna se zdvihla, přitiskla své čelo k nakloněnému čelu Mušinu, tak že její dlouhé hedvábné vlasy hubitým závojem zakrývaly obě tváře.

"Přeju ti, drahá sestro, abys byla někdy také tak šťastná, jako nyní já!" vytrysklo z nejtajněji hlubiny jejího srdce. "Nemohla jsem děle dívatí se na tvé útrapy," pravila po chvíli Muša, vybíraje jednotlivé kousky šperku z pouzdra a vykládaje je na pokrýve Jellině. Modrá půda vzbudila v nich nový lesk a novou hrůžku barev, když Muša zároveň byla odstranila lampu.

"To přece stojí za podívání," opěť začala Muša, otvíraje pouzdro. Pod lampou jako když náhle rozkvetle třé čarokrásnější květu.

"V mém hoři nemají pro mne ceny ani všechny poklady světa," vzdychla Jella, a ještě se nepodívala, co Muša přinesla, ať jí tušíla, co v pouzdru asi jest. "A vy všichni jste na mne tak zlí," připojila štkajíc.

"Vidíš, Jello," odvětila Muša dojemným hlasem, "právě proto jsem přišla k tobě samé se záznamním darem barona Sieburka, poněvadž jsem se obávala, že i mne máš v takovém podezření, jako bych k tobě nebyla upřímná."

"Teprve v těchto dnech jsem se přesvědčila, jak pevná a nezvrátaná jest tvá náklonnost k Lattovi, a jak těžce by ke na tobě hřešilo, kdyby se učínilo tvému něžnému srdci za tou příčinou nějaké násklí." Jella sama; uchopila nabízenou ruku sestřiny, stiskla ji pevně a přivinula ji k svému údrům. Zrak obou sester setkaly se, Jellin plánavej vědomosti za ten neočekaný projev soustrasti, Mušin pln radosti, že snad se zdaří, po čem v tajnosti své duše moceně záhořela.

"Přiznám se, Mušo, že jsem už i o tobě zoufala. Ani nemohu povědět, jakou blahost cítím, že jsi ke mně tak promluvila." Přece mám sestru milou, dobrou, která mi rozumí, která se mnou cítí! A sklonivši Mušu k sobě, libala vrouceně její vlasy, čelo, oči, tváře, až dotkla se úst a utkvěla na nich svými ohnivými rty.

"Muša cítila ten žár a radost srdce jejího rosta. Nechala se libovati, až teprv po chvíli lehece vyvinuvši se ze zinněné sladkého objetí Jellina pravila tiše: "A vis, Jello, proč jsem vlastně přišla?"